

Predica de la Krefeld

(Saul și David. Templul lui Dumnezeu)

12 martie 1983 ora 19:00

Fr. Frank

Laudă și mulțumiri Domnului pentru că putem fi din nou în acest loc să ne rugăm, să mulțumim lui Dumnezeu, să auzim Cuvântul și să fim binecuvântați din nou. Noi am cântat „Isus este aici” și noi ne întrebăm: unde este El? Unde umblă El? Unde este El? Eu vă pot spune foarte exact unde este El în seara aceasta. Dacă El este aici, atunci vă pot spune foarte exact unde este El. În inima ta și în inima mea. Așa de simplă este situația.

Când Domnul a umblat pe pământ, atunci Dumnezeu era în El și anume acolo unde era El. El a putut spune: „Nu Eu fac lucrările acestea, ci Tatăl care este în Mine; El face aceste lucrări. Și dacă voi nu mă credeți pe Mine, atunci credeți cel puțin din pricina acestor lucrări”. Și cine a vrut să-L caute atunci pe Dumnezeu, trebuia să-L caute acolo unde s-a descoperit El, și anume în Hristos. Nu în temple și nu în sinagogi, ci în Hristos. „*Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine*”.

Acum Hristos este în noi și dacă noi venim la această slujbă dumnezeiască, atunci noi trebuie să venim cu El în inimile noastre, atunci El este prezent. Dacă noi suntem de părerea că El vine cândva prin acoperiș și după aceea vine aici, atunci putem aștepta mult timp. Noi trebuie să fim conștienți de faptul că în ochii lui Dumnezeu noi suntem Templul Duhului Sfânt. Nu o clădire oarecare, ci un Templu viu, un Trup, tu și eu. Atunci Domnul însuși era Templul și El a zis „*Stricați templul acesta, și în trei zile îl voi ridica*”. Oamenii n-au înțeles despre ce vorbea, ei credeau că El vorbește despre clădirea care a fost zidită în 46 de ani. Nu! El vorbea de Templul trupului Său.

El a putut spune: „Tu Mi-ai pregătit un trup; am venit să fac voia Ta, o, Dumnezeule”. Și prin faptul că El Și-a adus trupul ca jertfă, Și-a vărsat sângele și a suportat această agonie a sufletului, El Și-a creat un Trup și anume Adunarea. Noi suntem mădulele unii altora și formăm împreună Trupul Domnului și Dumnezeu trebuie să locuiască în noi. Vă spun încă o dată, dacă El trebuie să fie prezent, atunci El să intre cu tine și cu mine în această încăpere. Abia atunci putem primi o legătură de la cer la pământ și de la pământ la cer.

Domnul nostru S-a rugat la mormântul lui Lazăr, zicând: „*Vorbesc astfel pentru norodul care stă împrejur*”. El a știut că Dumnezeu era în El și că toate lucrurile se pot împlini, și totuși El S-a rugat. Voi care ați fost prezenți aici miercură trecută, ați auzit și ați trăit ceea ce a făcut Dumnezeu.

Eu am fost foarte bucuros în inima mea și mi-aș fi dorit ca acum să fiu la fel de bucuros precum am fost miercură trecută. Prezența lui Dumnezeu era în încăpere. Eu vă pun întrebarea: unde am observat-o? Am deschis ochii și am văzut undeva ceva? Nu! Prezența lui Dumnezeu se descoperă în ai Săi. Împărăția lui Dumnezeu nu vine în mod vizibil, ea este în voi. Noi trebuie să înțelegem că nu putem veni la această slujbă dumnezeiască și să gândim: „Hmm..să vedem cum se întâmplă, ce se face...”. Noi trebuie să înțelegem că Dumnezeu vrea să Se descopere și El dorește să folosească niște oameni cum ești tu și eu, niște oameni care depind de ajutorul Lui, niște oameni care nu pot face nimic de la ei înșiși, niște oameni cărora și prin care El poate ajunge la dreptul Său și cărora le poate vorbi.

Noi vom citi la început din 1Cor. 3:16: „*Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?*”. Fie ca Dumnezeu să ne forțeze cumva, să ne prindă într-un colț din care să nu putem ieși până când ne scoate El din acel loc. „*Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?*”.

Atunci, fără să criticăm pe cineva sau pe noi înșine, ci doar ca o constatare, prima întrebare pe care trebuie să ne-o punem din toată inima: este oare scris doar în Scriptură sau s-a împlinit deja și în viața ta și viața mea, în viețile noastre? Repetăm noi doar ceea ce a scris Pavel credincioșilor cu care s-a împlinit acest Cuvânt sau suntem noi deja astfel de credincioși în viața cărora se potrivește acest Cuvânt așa cum s-a potrivit în viețile credincioșilor de atunci? Voi vă dați seama că acest Cuvânt al lui Dumnezeu nu trece pe lângă noi în stânga și-n dreapta și nu trece nici peste capetele noastre, ci acest Cuvânt vrea să pătrundă în inimile noastre. „*Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?*”. Aceasta trebuie să devină așa! Nu este permis ca acest Cuvânt să fie scris doar pe hârtie, ca un fapt adevărat, ci acesta trebuie să devină un fapt adevărat în viața ta și în viața mea, să se descopere în viețile noastre. Cuvântul trebuie să devină Trup în noi. Trebuie să se îplinească și să se descopere prin îndurarea lui Dumnezeu.

Eu sunt de părere că aceasta dorește să facă Dumnezeu acum și nu doar ca o ungere oarecare. În ultima scrisoare circulară, am amintit că fratele Branham a spus foarte clar că Duhul lui Dumnezeu poate să vină peste toți, dar aceasta nu înseamnă că El locuiește în tine, în mine și în alții, nu doar să viziteze pe cineva, să fie o ungere oarecare ci să locuiască tot timpul, să rămână și să facă viu fiecare Cuvânt pe care îl auzim și nu doar atât, ci să-L și confirme. Doar acolo unde Duhul lui Dumnezeu poate pune slujbele în Adunare, doar acolo poate exista posibilitatea ca Dumnezeu să-Și zidească Adunarea Lui.

Este posibil ca cineva să gândească altfel, dar nu este altfel. Încă este scris în 1Cor. 12:28: Dumnezeu a pus în Adunare apostoli, proroci, învățători și așa mai departe. Acolo unde Dumnezeu zidește o Adunare acolo El pune slujbele și responsabilitățile care sunt necesare pentru zidirea Adunării. Acolo unde Dumnezeu nu poate pune aceste slujbe, acolo este orice altceva, dar nu este o adunare dumnezeiască.

Fratele Branham a folosit acolo un cuvânt pe care eu cu greu l-am putut traduce. El a spus: toate acestea nu sunt niște adunări, ci sunt niște loje. Voi știți ce este o lojă (cu referire la lojele masonice – n.ed). Poți să te numești adunare și poți să ai un nume biblic, poți să te numești adunarea Filadelfia, aceasta chiar există. O direcție de credință are numele de Filadelfia și în mod cam ciudat există și o adunare Efes. Există un număr mare de nume din acestea. Dar ceea ce n-am întâlnit încă este o adunare care să-și fi pus numele corect pentru timpul nostru, și anume Laodiceea. Acesta este un lucru foarte ciudat. Cu toate că noi trăim în această perioadă Laodiceea, nimeni n-a îndrăznit să-și dea numele acesta. Ei folosesc și aleg niște nume care sună frumos și care exprimă lucrurile faine, dar numele nu îi va rezolva.

Dumnezeu dorește să lucreze în noi astfel ca în Adunare făgăduințele, Cuvântul și lucrările Sale să fie în concordanță, așa cum toate făgăduințele care au fost date pentru Hristos au fost în concordanță cu lucrările Sale. Tot astfel Cuvântul făgăduinței pentru Adunarea de astăzi trebuie să fie în concordanță cu Adunarea și în Adunare.

Dacă în Isaia 35 este scris „*Dumnezeul vostru, răzbunarea va veni, răsplătirea lui Dumnezeu; El însuși va veni și vă va mântui. Atunci se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor; atunci șchiopul va sări ca un cerb, și limba mutului va cânta de bucurie*”, atunci noi am văzut lucrul acesta împlinit în slujba Domnului nostru. El a dat și făgăduința, „*cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea*”. Aceasta este o făgăduință și Dumnezeu este legat de Cuvântul Lui.

Noi trebuie să nu mai permitem niciun alt gând în noi decât gândul lui Dumnezeu, să primim în noi făgăduința Lui și să nu ne deschidem niciunei îndoieli. Acolo unde este o credință adevărată, acolo nu este niciun loc pentru îndoieli. Prin predică credința noastră să fie zidită și rezidită din nou. Este scris că prin credință Dumnezeu a locuit în inimile noastre și credința este cea care a biruit lumea. Deci cine într-adevăr crede Cuvântul lui Dumnezeu așa cum este scris, din inima lui trebuie să curgă râuri de apă vie.

Domnul nostru a vorbit despre Duhul care aveau să-L primească cei care au crezut în El. Nu trebuie să se pompeze cu mâna ca să scoți apă din fântână, ci acolo să fie un râu care se revarsă, o putere a lui Dumnezeu sub vestirea Evangheliei, astfel încât Cuvântul, Duhul și Sângele să fie lucrătoare în cei credincioși. Noi știm exact că la sfârșit Adunarea trebuie să fie și va fi așa cum a fost la început. Nimeni nu trebuie să mă întrebe cum ar trebui să fie. Cuvântul lui Dumnezeu ne dă răspunsul. Domnul a zis „vă voi restitui totul; veți mânca și vă veți sătura”. Dumnezeu a dat această făgăduință și El o și împlinește. Este scris: „*Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?*”. Nu doar ca Duhul lui Dumnezeu să vină o dată peste voi. Eu am încercat să exprim lucrul acesta în comparația dintre David și Saul.

Saul n-a avut nicio făgăduință, el n-a avut niciun fel de promisiune a lui Dumnezeu, n-a avut niciun fel de alegere, n-a avut nicio hotărâre dinainte, tot ce a avut el a fost o ungere care i-a fost dăruită după ce el a fost ales ca împărat. Cu David situația era cu totul altfel, el nici n-a dorit, el era undeva pe câmp. Toți frații lui erau acasă și s-au prezentat unul după celălalt, doar David nu era prezent.

Când Samuel a intrat în casa lui Isai, toți erau prezenți, doar acela pe care Dumnezeu îl alesese lipsea. După ce trecuse ultimul Samuel s-o fi gândit: „Ce s-a întâmplat aici? Eu am untdelemnul și toți au trecut și niciunul nu este cel potrivit. O, Doamne, Tu m-ai trimis în casa aceasta ca să ung pe unul din fiii lui, toți s-au prezentat, eu sunt aici și niciunul nu este cel potrivit”. Câteodată situația pare ca și când totul s-ar fi terminat deja... scuzați-mi expresia, și noi stăm acolo ca niște proști. Dar nu înaintea lui Dumnezeu. Dacă noi am văzut că toți au trecut în fața noastră și știm că lucrul acesta a dat greș... atunci vine momentul potrivit, atunci Dumnezeu poate să lucreze și să Se descopere.

Dar când a fost adus David n-a mai fost nici un fel de întrebare, el a fost uns. Dumnezeu l-a hotărât dinainte, Dumnezeu l-a ales, Dumnezeu i-a dat făgăduința. Ungerea este de un folos veșnic doar acolo unde Cuvântul veșnic al lui Dumnezeu este pus ca sămânță în inimile noastre. Altfel, noi putem avea tot felul de daruri și să ne lăudăm cu tot felul de minuni, dar inima rămâne goală. Aceasta o cunoaștem foarte bine și o putem evalua sau aprecia foarte bine.

La Saul n-a avut loc niciun fel de schimbare a firii sale, firea lui..., eu doresc să folosesc noțiunea aceasta veche, firea lui era bătrână și rece. Dar la David situația era alta. El era în lucrarea lui Dumnezeu. Pentru el nu era: acum eu sunt un bărbat mare și așa mai departe, ci, prin teamă și respect, el a primit această slujbă fiindcă Dumnezeu l-a hotărât pentru lucrul acesta.

Voi știți că Saul și-a păstrat firea lui veche cu toate că a fost uns. Dacă oamenii care au ungerea iau sulița sau sabia și doresc să omoare pe alții, atunci vor ajunge în situația ca ei înșiși să cadă în sulița sau sabia aceea. Nu poate fi altfel. Ce a fost cu Saul? Am putea spune că Saul a vrut să-l omoare pe prietenul său. De fapt el ar fi trebuit să-l iubească fiindcă Dumnezeu l-a iubit. Este scris „*Oricine iubește pe Cel ce L-a născut iubește și pe cel născut din El*”. Astfel un ales nu poate urî pe un alt ales sau să-l persecute. Așa ceva nu merge! Noi am putea scrie lucrul acesta pe o pagină întreagă. Așa ceva nu se poate! Sămânța lui Dumnezeu va rămâne întotdeauna unită cu toată sămânța lui Dumnezeu și acolo va exista o armonie dumnezeiască în inimile noastre. Dacă ea este în inimile noastre, atunci este cu Dumnezeu și între noi.

Cu toate că în timpul vieții sale Saul a avut ungerea el a vrut să omoare. Da el însuși s-a aruncat în sabia lui când i-a sosit ceasul.

Dragii mei aceasta nu este scris doar ca să fie umplute câteva pagini suplimentare în Biblie. Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și este folosită pentru învățătură, pentru mustrare, pentru îndreptare, pentru instruire și dreptate, ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și pe deplin pregătit pentru orice lucrare bună. Acest lucru ne intră în inimile noastre. Voi sunteți Templul lui Dumnezeu și Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi. Locuiește într-adevăr în mine? Locuiește într-adevăr în tine?

Despre Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este scris că Duhul s-a pogorât peste El și a rămas peste El. Duhul lui Dumnezeu trebuie să vină peste noi și trebuie să rămână în noi, trebuie să locuiască în noi, ca să împlinească fiecare Cuvânt și fiecare făgăduință. Și aceasta de fiecare dată, tot timpul.

Noi nu-L mai lăsăm pe Dumnezeu doar dacă El ne binecuvântează așa cum ne-a făgăduit-o prin harul Lui. Noi nu putem face altfel decât să-L credem pe El într-un mod nemărginit și să știm că toate făgăduințele pe care le-a dat El sunt Da și Amin.

Așa cum am spus-o și mai înainte, haideți să gândim într-un mod pozitiv în lucrurile divine, să nu spunem tot timpul lucrurile acestea negative sau să le scoatem în evidență: „Ah, dacă nu se întâmplă... și dacă..., și dacă...”. De ce acest „dacă...”? Noi să avem siguranță în credință. Pretutindeni unde a vorbit Dumnezeu există această siguranță în credință. Dacă oamenii spun ceva, atunci noi ne putem îndoi puțin fiindcă ceea ce spun ei trebuie să se dovedească a fi adevărat. Dar Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat înainte de a fi dovedit. Cuvântul lui Dumnezeu este veșnic adevărat. După aceea se va împlini în fața ochilor noștri.

Domnul dorește să aibă niște oameni prin care poate vorbi, poate lucra, poate salva, poate vindeca. Voi poate vă gândiți, oare nu face Domnul toate acestea? Da, da! Absolut! Domnul face totul și dacă voi citiți faptele apostolilor *„și prin mâinile apostolilor se făceau multe semne și minuni în mijlocul poporului”*. Ce a fost? Domnul a lucrat-o în aceia și prin aceia pe care El i-a ales să îndeplinească o slujbă în Numele Lui. Eu cred că dacă noi primim Cuvântul lui Dumnezeu în inima noastră și ne bazăm pe credințioșia Lui, atunci El va împlini Cuvântul Său și în noi. Atunci mărturiile despre vindecări auzite miercură trecută ne-au întărit în credința noastră.

Este scris în vers. 17: *„Dacă nimicește cineva templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci templul lui Dumnezeu este sfânt, și așa sunteți voi”*. Tu și eu. În ochii lui Dumnezeu noi suntem un Templu al lui Dumnezeu. Dacă cineva te distruge pe tine sau pe mine, ca fiind un Templu al lui Dumnezeu, acela nu va scăpa până când se va împlini acest Cuvânt în viața lui. Scriptura nu este scrisă astăzi sau pe baza lucrurilor care sunt în urma noastră. Este scris: *„Dacă nimicește cineva templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu”*.

Saul a vrut să-l omoare pe David. Dumnezeu a îngăduit-o în așa fel ca același bărbat, Saul să fie omorât prin sabia lui. Este scris: *„Voi sunteți Templul lui Dumnezeu fiindcă Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi și dacă cineva distruge Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va distruge Dumnezeu pentru ca Templul lui Dumnezeu este sfânt și voi sunteți acest Templu”*. Niște oameni ca tine și ca mine, care au fost eliberați, mântuiți și care au devenit o proprietate a lui Dumnezeu au fost sfințiți în adevăr, prin prezența lui Dumnezeu și prin sfințenia lui Dumnezeu. O altfel de sfințire nu există decât sfințirea dumnezeiască prin sfințenia lui Dumnezeu în inimile acelor care au primit în inimile lor Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind adevărat. Dumnezeu nu Se coboară ca să te confirme pe tine sau pe mine, ci El Se coboară ca să confirme Cuvântul Lui. El a dat făgăduințele și El le și împlinește.

În vers. 18 este scris *„Nimeni să nu se înșele: dacă cineva dintre voi se crede înțelept în felul veacului acestuia, să se facă nebun, ca să ajungă înțelept”*. Pavel a scris într-un loc: *„Noi suntem nebuni pentru Hristos; voi, înțelepți în Hristos! Noi, slabi; voi, tari! Voi, puși în cinste; noi,*

disprețuiți!”(1Cor. 4:10). „O, iată-vă sătui! Iată-vă ajunși bogați! Iată-vă împărățind fără noi! Și măcar de ați împărăți cu adevărat, ca să putem împărăți și noi împreună cu voi!”(1Cor. 4:8).

Ce dorește să ne spună Dumnezeu? El dorește să ne spună că înțelepciunea lumii acesteia este o nebunie în ochii lui Dumnezeu dacă noi suntem de părerea că știm totul bine și ceea ce știm este întotdeauna corect în ochii noștri, iar ceea ce gândesc alții nu este neapărat așa de corect, dar ce știm noi este corect. Dar nu la Dumnezeu! La Dumnezeu este corect și adevărat doar ceea ce a spus El în Cuvântul Lui. Tu și eu suntem corecți doar dacă suntem în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu, nici mai mult și nici mai puțin. Cu Dumnezeu și Cuvântul lui Dumnezeu este totul în regulă. Cuvântul lui Dumnezeu și faptele lui Dumnezeu se potrivesc. La fel și cu noi, totul este potrivit și adevărat dacă Cuvântul și faptele sunt în concordanță. Abia atunci și în Adunare lucrările dumnezeiești se vor descoperi. Eu nu pot altfel decât să cred că pe crucea de la Golgota a avut loc o Jertfă desăvârșită, astfel ca toți aceia care ajung la credință să ajungă și ei la această desăvârșire. Dacă Mielul n-ar fi fost desăvârșit, sângele n-ar fi fost desăvârșit, nici noi n-am putea fi desăvârșiți. Dar fiindcă totul a fost desăvârșit și tot ce a venit de la Dumnezeu este desăvârșit, de aceea și noi suntem readuși la Dumnezeu, originea tuturor lucrurilor și în ochii lui Dumnezeu noi suntem răscumpărați în mod desăvârșit, curățați prin sângele Lui și Duhul Lui dorește să locuiască în noi.

Încă o dată întrebarea: este deja aceasta așa în viețile noastre sau este doar scris în sfânta Scriptură? Dumnezeu nu Se poate manifesta înainte ca acest Cuvânt al lui Dumnezeu și toate celelalte cuvinte ale lui Dumnezeu să devină realitate în viețile noastre. Există multe făgăduințe în sfânta Scriptură și aceasta noi am spus-o deja o dată. Dar există o singură făgăduință care este numită „făgăduința Tatălui”.

Fie în Luca 24, fie în Fapte 1 este scris că înainte ca Domnul nostru să fie înălțat la cer El le-a spus ucenicilor Săi: „așteptați în Ierusalim până când se va împlini făgăduința Tatălui și voi veți fi înarmați cu putere de sus”. De ce nu a spus: „până când s-ar fi împlinit făgăduința lui Dumnezeu”? Ar fi fost un lucru simplu, dar așa ceva nu se poate. Aici este vorba de relația dintre copii față de Tatăl lor și între Tată față de copiii Lui. Dumnezeu nu este doar Dumnezeul nostru, Dumnezeu a devenit Tatăl nostru, El ne-a născut din nou, noi suntem fii și fiice ale lui Dumnezeu și dacă este scris că făgăduința Tatălui să fie revărsată peste toți, atunci rezultatul este următorul: că această făgăduință trebuie să vină peste toți copiii lui Dumnezeu. Atunci noi putem spune „Ava”, adică Tată. Dacă Duhul Tatălui a căzut și a fost revărsat în inimile noastre. Bineînțeles, este Duhul Sfânt, căci noi toți știm că Dumnezeu este un singur Dumnezeu. Eu nu am întâlnit nici un loc în Scriptură unde este scris că El este doi sau trei. Acesta este un lucru pe care Dumnezeu trebuie să ni-l descopere.

Voi sunteți Templul lui Dumnezeu și nimeni să nu se înșele pe sine însuși, căci este scris „Nimeni să nu se înșele: dacă cineva dintre voi se crede înțelept în felul veacului acestuia...”, se poate întâmpla ca noi, cu înțelepciunea noastră, să dorim s-o revărsăm asupra altora. Ce folos le-am aduce? Mulți posedă înțelepciune proprie. Isus Hristos trebuie să devină pentru tine mântuire, sfințire, curăție și înțelepciune și dacă s-a întâmplat lucrul acesta, atunci toată înțelepciunea proprie a trecut și noi vom permite lui Dumnezeu să lucreze.

În 1Cor. 3:19-20 este scris „Căci înțelepciunea lumii acesteia este o nebunie înaintea lui Dumnezeu. De aceea este scris: «El prinde pe cei înțelepți în viclenia lor». Și iarăși: «Domnul cunoaște gândurile celor înțelepți. Știe că sunt deșarte»”. Acesta este Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu. După aceea în 1Cor. 4:1-2: „Iată cum trebuie să fim priviți noi: ca niște slujitori ai lui Hristos și ca niște ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu. Încolo, ce se cere de la ispravnici este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui”.

Pe de o parte, noi să fim credincioși față de Dumnezeu și, pe de o altă parte, oamenii doresc ca noi să le spunem lor ceea ce doresc ei să audă. Dar așa ceva nu se poate. Așa ceva nu se poate după ce ne-a vorbit Dumnezeu. Dacă voi citiți Vechiul Testament în ordine cronologică și cunoașteți

înțelesul, este scris că în timpul judecătorilor fiecare făcea ceea ce era drept în ochii săi. Aceasta a fost situația în timpul judecătorilor. Fiecare judeca pe fiecare și făcea ce credea el că ar fi bine. Dar aceasta nu este corect înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu are un plan cu Adunarea Lui și mai este timpul când fiecare să spună sau să facă ce crede el că este corect.

Pe zborul de la Bombai la Roma am vorbit acelui om despre fratele Branham și atunci el nu a știut să spună altceva decât: „Ah, el a făcut totul pe dos, în ultimii ani el a deraiat total”. Dar de la cine a deraiat el? El a predicat despre sămânța șarpelui și așa mai departe. Eu i-am povestit și același bărbat, după o jumătate de oră era pe genunchii lui și primele cuvinte pe care le-a rostit au fost: „O, Doamne iartă-mă că eu am vorbit rău despre robul Tău William Branham; eu îți mulțumesc fiindcă l-am întâlnit pe un bărbat care l-a cunoscut pe acest proroc”.

Sunt unii oameni care nu știu ce spun. Ei sunt înțelepți după părerea lor și sunt de părerea că trebuie să dea înțelepciunea lor și altora. Dar Dumnezeu este mult peste înțelepciunea noastră. Voi știți că nimeni nu poate să-L explice pe Dumnezeu. Nici nu este necesar. Pavel a spus doar: *„Dumnezeu a fost arătat în trup, a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre Neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă”*. Și s-a terminat. Dar teologii își sparg capul cu înțelepciunea lor și se pare că un verset biblic contrazice alte versete biblice, dar contrazicerea aceasta nu este în Scriptură, ci este în capetele lor. În Scriptură totul se potrivește exact.

Dumnezeu are o Adunare și în această Adunare El a pus niște slujbe și prin aceste slujbe El lucrează, El vorbește în Adunarea Lui. Eu spun aceasta conform Cuvântului lui Dumnezeu: dacă Domnul a așezat la început diferite slujbe în Adunarea Lui – și Dumnezeu este absolut desăvârșit în toate lucrările Sale – atunci această Adunare trebuie să fie la sfârșit așa cum a fost la început. Atunci nimeni nu poate să-mi spună că timpul apostolilor a trecut și cutare și cutare nu mai există și nu mai este valabil. Pentru noi este valabil doar ceea ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Lui. Dacă noi am scoate tot ce nu se încadrează în conceptul nostru, atunci ce-ar mai rămâne? O lucrare făcută de mâinile noastre. Dacă dorim să intrăm în slava lui Dumnezeu, atunci noi trebuie să respectăm rânduiala lui Dumnezeu și să spunem „aceasta este rânduiala lui Dumnezeu”.

Pavel scrie către corinteni, *„Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii, ca în toate adunările sfinților”*. Dumnezeu este un Dumnezeu al rânduiei/al ordinii, iar acolo unde este rânduiala lui Dumnezeu este și pacea lui Dumnezeu; unde este pacea lui Dumnezeu, acolo este părtășie în Duhul Sfânt. Acolo Dumnezeu se simte bine căci El este pacea noastră. Așa este scris. El a îndepărtat acest zid de despărțire, El a înlăturat ura și vrăjmășia. Acolo unde mai sunt acestea, înseamnă că nu au fost îndepărtate. Dacă în inima ta și în inima mea mai există ură, vrăjmășie și toate celelalte lucruri rele, atunci încă nu sunt îndepărtate. Dar Domnul le-a îndepărtat deja. Întrebarea este: a reușit El să îndepărteze totul din inima ta și din inima mea? A putut El să-ți dăruiască ție și mie ceea ce s-a întâmplat și a fost deja pregătit pe Golgota pentru tine și pentru mine? Aceasta este marea întrebare. Înainte să se împlinească acestea, nu se poate întâmpla ceea ce s-a întâmplat la Cincizecime.

Dumnezeu să ne prindă la un colț astfel încât noi să nu mai putem trece pe stânga sau pe dreapta, ci noi să fim forțați să intrăm în rugăciune și să spunem: „O, Doamne, noi dorim să posedăm tot ce ne-ai pregătit, fie pe Golgota, fie la Cincizecime, indiferent ce Tu ne-ai pregătit”. Aceasta noi dorim s-o posedăm și noi trebuie s-o primim. Noi nu putem trece așa cum o facem acum, ci noi trebuie să ne punem la dispoziția lui Dumnezeu și să stăm în slujba lui Dumnezeu.

Voi știți că Isus este Fiul născut al lui Dumnezeu. El a fost Fiul lui Dumnezeu în ziua nașterii, după un an și după mai mulți ani, dar abia atunci când a fost pus în slujbă, când a început Scriptura să se împlinească prin El, abia atunci a venit Duhul peste El sub forma unui porumbel și abia atunci Și-a început slujba Lui. Cu toate că a fost născut ca Fiul lui Dumnezeu, cu toate că a fost tot timpul

Fiul lui Dumnezeu. Dar când urma să fie pus în slujbă, atunci cerul s-a deschis. Botezul în apă n-a fost suficient, Duhul Sfânt s-a coborât peste El. Duhul Sfânt s-a coborât peste El cu toate că El era deja Fiul lui Dumnezeu. El S-a născut ca Fiu al lui Dumnezeu și a trăit mulți ani ca Fiu al lui Dumnezeu, dar când trebuia să înceapă slujba Lui, atunci s-a coborât Duhul Sfânt vizibil peste El și El a fost mânat de acest Duh în pustie și așa mai departe. Când a deschis și a citit din cartea prorocului Isaia El a putut spune: „Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine pentru că m-a uns să vestesc săracilor Evanghelia”. Astfel a început slujba lui Isus Hristos. Eu sunt convins sută la sută că se va încheia în același fel, sub aceeași ungere. Noi vom putea deschide respectivele versete biblice și să vedem cu ochii noștri împlinirea Cuvântului lui Dumnezeu, așa cum Domnul nostru a putut spune atunci: „Astăzi s-a împlinit această scriptură în fața ochilor voștri”.

Noi trăim într-un timp în care sfânta Scriptură se împlinește în fața ochilor noștri și Dumnezeu dorește să ne pună în slujba Lui. Înainte ca El să ne pună în slujba Lui trebuie ca Duhul lui Dumnezeu să vină peste noi și în noi. Puterea lui Dumnezeu trebuie să fie prezentă și ea trebuie să lucreze prin noi, să curgă prin noi spre alții.

Chiar dacă Domnul nostru a spus: „Nu Eu fac lucrările acestea”, El era totuși acolo și tot ce au văzut oamenii a fost Domnul, ei nu l-au văzut pe Dumnezeu, ei au văzut doar pe Domnul și Dumnezeu era ascuns în El și făcea acele lucrări. Noi trebuie să ajungem în situația aceasta. Și oamenii spun: „Da, acolo este un frate cutare și cutare...”. Nu, n-a fost doar un frate cutare și cutare, ci Domnul a fost în respectivul frate. De câte ori am trăit noi situația aceasta în adunările fratelui Branham? Nu a fost acel bărbat mic de un metru șaptezeci, ci Dumnezeu era Cel ce era cu el. Era Dumnezeu care locuia în el, era Dumnezeu care l-a chemat și l-a trimis și care mergea cu el, înaintea lui, în urma lui, care mergea lângă el, era și ariergarda lui. Dumnezeu dorește să facă exact același lucru și în timpul nostru.

Noi nu suntem niște copii vitregi, ci noi avem un drept deplin la aceste făgăduințe ale lui Dumnezeu. Noi nu putem veni la Dumnezeul nostru ca niște copii mici, să batem din picioare și să tot cerem imperativ: „Acum eu vreau asta și asta!”. Dacă cineva face așa, n-are o înțelegere. Dar dacă noi am devenit oameni maturi, atunci noi nu venim la Dumnezeu forțând ceva, ci noi venim în prezența Lui cu un respect, ne deschidem inimile noastre înaintea Lui, vorbim cu El așa cum simțim în inimile noastre și El ne înțelege și ne dăruiește tot ce avem noi nevoie și Îi cerem, și ne dă chiar mai mult.

Nu știu dacă voi ați observat miercurea trecută, nu știu cine a fost acela care s-a rugat cu voce puternică. Voi v-ați dat seama că era Duhul lui Dumnezeu care a lucrat aici și vă rog un singur lucru. Dacă Duhul lui Dumnezeu începe să lucreze, atunci noi nu avem nevoie de niște spectatori, de niște ascultători, atunci avem nevoie de niște oameni care recunosc că Dumnezeu este prezent, că El dorește să lucreze și să Se descopere, atunci și noi trebuie să ne acordăm, să-L laudăm, să-L proslăvim. Cei mai mulți au fost umpluți cu Duhul Sfânt nu atunci când s-au rugat pentru botezul cu Duhul Sfânt. Aceasta este o făgăduință care oricum ne aparține, dar cine a primit legătură cu Dumnezeu prin Golgota și a început să-L laude din toată inima și să-I mulțumească lui Dumnezeu, peste acela vine Duhul lui Dumnezeu și confirmă că ceea ce s-a întâmplat pe crucea Golgotei și-a produs efectul în inima ta și în inima mea. Atunci vine Dumnezeu, așa cum a spus-o fratele Branham în predică, cu viața Lui, prin Duhul Lui în cei răscumparați prin sânge.

Răscumpărarea a avut loc prin sângele Mielului. Iertarea de păcat și de vină este prin sânge, dar viața nouă dumnezeiască vine în noi prin Duhul Sfânt. De aceea noi avem nevoie de ambele: Cuvântul, ca să știm ce a făgăduit Dumnezeu, Sângele și efectul lui, Duhul și efectul Lui, astfel încât Cuvântul lui Dumnezeu să se împlinească în toate domeniile prin tine și prin mine, prin toată Adunarea, dovedindu-se ca fiind adevărat; astfel încât oamenii să nu tot întrebe: „Unde este acum Dumnezeul vostru?”. Dumnezeul nostru nu este doar în cer, aceasta o pot spune mulți și de fapt au

dreptate, dar dacă Dumnezeu este doar în cer și nu locuiește în inima ta și în inima mea și nu poate să lucreze prin viața ta și prin viața mea atunci pentru tine cerul este puțin cam îndepărtat. Acest cer trebuie să fie mai aproape de tine și de mine. În Hristos Dumnezeu s-a coborât, în Hristos Dumnezeu a devenit una cu omenirea, a fost împăcat cu omenirea; de aceea Isus Hristos a fost ambele, El a fost Fiul Omului, El a fost Fiul lui Dumnezeu. În El omenirea a fost unită și împăcată cu Dumnezeu, dar aceasta trebuie să ne fie descoperită din nou nouă și anume să ne fie dăruită ca o descoperire vie prin Duhul. Nu o lucrare oarecare în care noi vrem să intrăm cu forța, ci o lucrare în care suntem așezați de Dumnezeu.

Răscumpărarea nu este ceea ce dorești tu să faci sau ai făcut-o, ci răscumpărarea este o lucrare desăvârșită pe crucea de pe Golgota. Acolo Dumnezeu a încheiat legământul Lui cu noi. Dacă noi cuprindem aceasta și o înțelegem prin credință și spunem: „O, Doamne, aici suntem noi, ajută-ne! Noi primim în inimile noastre tot ce ai spus Tu”, atunci trebuie să se împlinească și se va împlini. Dar noi trebuie să ne eliberăm limbile, să ne deschidem inimile și să aducem mulțumirile cuvenite lui Dumnezeu.

În timpul laudei noi primim această legătură cu Dumnezeu și din această legătură cu Dumnezeu noi primim și binecuvântarea lui Dumnezeu. „*Hristos în noi nădejdea slavei*”. Nu doar în cer, aceasta e adevărat, dar și în tine și în mine. Biblia spune ambele lucruri. Biblia spune că s-a ridicat în cer, S-a așezat la dreapta majestății lui Dumnezeu și așteaptă ca toți dușmanii să fie făcuți așternut sub picioarele Lui. La fel Biblia spune: „*Hristos în voi nădejdea slavei*”. Nu doar în cer, ci în tine și în mine. Nu este permis ca acest Cuvânt să fie scris doar în Biblie, acest Cuvânt trebuie să fie o realitate în inima ta și în inima mea; nu este permis ca doar să citim aceste făgăduințe, ci ele trebuie și își vor găsi împlinirea. Astfel va cunoaște lumea că Dumnezeu este cu noi și că El Își confirmă Cuvântul.

Haideți să nu uităm acest verset. „*Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?*”. Locuiește Duhul lui Dumnezeu în tine și în mine? Am primit noi acest Duh al lui Dumnezeu în același mod precum s-a întâmplat cu frații și surorile noastre acolo în acea odaie de sus? Ceea ce s-a întâmplat atunci cu ei, se va întâmpla din nou cu noi. Dacă noi citim Faptele apostolilor trebuie să spunem și noi că aceasta se întâmplă și printre noi. Este o repetare a lucrurilor pe care noi le putem citi deja în Faptele apostolilor.

Fratele Branham spune în predica „Restituirea”: „De fiecare dată când Dumnezeu face ceva nou și Duhul lui Dumnezeu lucrează, atunci poate fi scris un nou capitol al Faptelor apostolilor”. Acesta este un lucru adevărat. Acolo unde Cuvântul și Duhul lui Dumnezeu pot lucra, acolo Dumnezeu Se descoperă din nou și atunci noi ne putem regăsi în sfânta Scriptură, în Cartea faptelor apostolilor și în lucrurile care au fost mărturisite și vestite. Dumnezeu a așezat în Adunare, și astăzi sunt mulți cei care spun: „Da, Dumnezeu a trimis un proroc, dar acum totul s-a terminat”. Dacă ar fi așa atunci ar fi bine, atunci am fi deja la Domnul, dar noi suntem încă pe acest pământ. Și cine poate îndrăzni să dărâme ordinea lui Dumnezeu? Dumnezeu a așezat în Adunare diferitele slujbe. Puteți s-o citiți în Efeseni 4 pentru ce au fost date aceste slujbe, și anume pentru desăvârșirea sfinților în vederea lucrării de slujire în Adunare, pentru zidirea Trupului lui Hristos. Pentru acest scop sunt date slujbele. Noi avem de făcut un singur lucru: să spunem „O, Doamne, Tu ai dreptate, Cuvântul Tău este adevărat, noi credem tot ce ai spus Tu, Tu să adaugi la Adunarea Ta, Tu să zidești Adunarea Ta, Tu să aranjezi totul în Adunarea Ta, așază Tu slujbele în Adunare așa cum ai făcut-o la început.

Domnul Dumnezeu să ne ajute ca noi să vedem cu ochii noștri cum El adaugă oameni. Nu pe care tu sau eu îi adăugăm, ci cei care sunt adăugați de Dumnezeu, după cum este scris: „*Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți*”. Dumnezeu a adăugat. Și când a adăugat? Când Adunarea a fost într-o ordine dumnezeiască, când a avut loc Cincizecimea, Duhul Sfânt a căzut și Adunarea a putut să-și preia sarcinile date de Dumnezeu și să le împlinească, atunci

Dumnezeu a adăugat. Același lucru se va întâmpla din nou. El încă nu S-a schimbat și Cuvântul Lui rămâne așa cum a fost.

Astăzi dorim să ne rugăm, nu în necredință, nu în dezamăgire sau în deznădejde, ci noi venim la Tatăl nostru ceresc și Îi mulțumim pentru toate binefacerile, pentru salvare, vindecare, pentru păstrare, binecuvântarea, pentru Cuvântul Lui descoperit, pentru sângele legământului; pentru tot ce a făcut El Îi mulțumim, ne deschidem inimile noastre și-I spunem: „O, Doamne, noi așteptăm ca Tu să-Ți împlinești Cuvântul Tău acum în noi, astfel ca noi nu doar să-l citim, ci aceste făgăduințe și tot ce este scris aici să fie în legătură cu noi și prin aceasta să fie făcută o legătură între noi și Tine și noi să trăim tot ce am citit acolo. Dumnezeu poate s-o facă în toți aceia și la toți aceia care vin la El și care se încred în El. El să continue astăzi și să lucreze prin Duhul Lui este rugăciunea mea. Amin.